Umírám - Marek Ztracený

Myšlenky v hlavě se mi honí, jak rozvodněná řeka.
Zvažuju dál možnosti postupu, dát život v sázku,
buď vyhrát nebo umřít na lásku.
Zažít tu potupu.

Budoucnost z papíru, kdy věřit, nevěřit,
ve víru, nevíru.
Kdy zbraně složit,
když bolest překročí hranici povolenou,
jsem poprvé poražen na kolenou.

Umírám, závidím předchozí doby.
Umírám, dál cítím se vinnej ve všech bodech obžaloby.
Ničí mě pocit, že se stáváš někým jiným,
ničí mě pocit, že neznám svůj hřích,
umřel jsem pro tebe už asi dřív.

Dál nemám v plánu zpívat o lásce,
nýbrž o válce, nám oboum vlastní.
Nikdo se nechce vracet k otázce,
k vině nevině, pravda ve víně.

Svýho dílu viny vědomí, zpytovat svědomí,
je nám oboum proti srsti.
Nikdo nemá nic jistý,
cítím se dál, jak podzimní spadaný listí.

Umírám, závidím předchozí doby.
Umírám, dál cítím se vinnej ve všech bodech obžaloby.
Ničí mě pocit, že se stáváš někým jiným,
ničí mě pocit, že neznám svůj hřích,
umřel jsem pro tebe už asi dřív.
Óóó umírám

Umírám, závidím předchozí doby.
Umírám, dál cítím se vinnej ve všech bodech obžaloby.
Ničí mě pocit, že se stáváš někým jiným,
ničí mě pocit, že neznám svůj hřích,
umřel jsem pro tebe už asi dřív.

Umírám...
Umírám... Ničí mě pocit, že se stáváš někým jiným,
ničí mě pocit, že neznám svůj hřích,
umřela jsi pro mě…